

Kristus

Pekka Ervastin esitelmä teosofisessa matineassa 26/12
1916

Kuten kaikki teosofit hyvin tietävät, ei Kristus ole teosofeille mikään vieras käsite. Kuitenkin on varsin tavallista, että yleensä maailman ihmiset, varsinkin uskonnolliset kristityt, moittivat teosofista elämänymmärrystä siitä, ettei se tunnusta Kristusta, vaan hylkää hänet, eikä usko Kristuksen ihmiskunnan suureen lunastustyöhön. Mutta ainakin ne, jotka ovat syvemmin perehtyneet teosofiseen elämänymmärrykseen, tietävät, ettei tämä uskonnollisten kristittyjen käsitys, tämä heidän niin sanoakseni ennakkoluulonsa – koska he uskovat näin ottamatta selvää asioista – pidä todellisuudessa paikkaansa. Teosofiseen elämänymmärrykseen syventyneet tietävät, että aikain jumalainen viisaus puhuu myös niistä asioista, jotka kristikunnassa liitetään Kristukseen. Teosofia puhuu myös niistä asioista, siitä henkilöstä – joita kristikunta kutsuu Kristukseksi. Meidän on vain pidettävä mielessä se seikka, että kristikunnassa yhdistetään muutamia eri asioita ja käsitteitä aivan umpimähkään erääseen maan päällä eläneeseen henkilöön, jota on sitten ruvettu kutsumaan ainoaksi Kristukseksi. Kun uskovainen kristitty kuulee sanan »Kristus», niin se ei tuo hänen mieleensä muuta kuin tietyn henkilön, joka on elänyt maan päällä. Tässä uskovaiset aina erehtyvät, sillä tämä sana »kristus» eli oikeastaan »kristos» ei ole mikään henkilönimi, vaan se on kreikankielinen verbaalilaatusana, joka on johdettu teosofian »krio», »voidella», ja merkitsee siis »voideltu». Se on samanmerkityksinen sana kuin hebreankielinen »mashiah» eli »messias», joka myöskin

merkitsee »voideltu».

Kun me saamme oikein kiinni tästä tosiseikasta, että sana »kristos», voideltu, tarkoittaa aivan muuta kuin jotakin tiettyä ihmistä, että se merkitsee jotakin ominaisuutta asiassa tai henkilössä, josta voidaan sanoa, että hänet on voideltu, kun pidämme kiinni siitä tosiseikasta, että »kristus» on laatusana, silloin ymmärrämme eron teosofisen ja kristillisen elämänymmärryksen välillä. Kristillisen elämänymmärryksen omaaville on »kristus» tullut henkilöiseksi, joka tarkoittaa vain yhtä tiettyä henkilöä, joka on elänyt tiettyinä aikoina. Teosofisen elämänymmärryksen omaavat käyttävät sen sijaan sanaa »kristus» laatusanana, joka voi tarkoittaa erilaisia asioita. Kaikki, jotka ovat tutustuneet teosofian henkeen, tietävät, että siinä tehdään selvä ero Kristuksen ja Jeesuksen välillä. Kristus on laatusana, ja Jeesus on henkilö nimi. Jeesus Natsarealainen oli ihminen, joka eli maan päällä, mutta häntä nimitettiin »kristukseksi» eli voidelluksi, niinkuin evankeliumeissa sanotaan: »Jeesus, jota sanotaan Kristukseksi.» (Matt. 27: 17 ym.) Tämä on ensimmäinen opetus, jonka saamme teosofialta, että on olemassa ero Jeesus Natsarealaisen ja Kristus-käsitteen välillä. Kristus-käsite – jos tahdomme sitä yleisesti määritellä teosofisen elämänymmärryksen mukaan – tarkoittaa yleensä jotakin jumalaista, jotakin sellaista, mikä on tavallisen ihmiskunnan yläpuolella, jotakin, joka on paljon lähempänä Jumalaa kuin yksikään tavallinen persoonallinen ihminen, jotakin sellaista, joka on aivan yhtä Jumalan kanssa. Sanalla Kristus tarkoitetaan itse Jumalaa, ja sen tähden sanotaan teosofisessa kirjallisuudessa, että Kristus on mystinen käsite. Kristus on nimenä jollekin jumalaiselle, mystiselle, näkymättömälle elämälle, jollekin näkymättömälle voimalle ja viisaudelle. Kristus-käsite sisältää tällaista, ja siksi nimi Kristus annetaan yleensä sellaisille ihmisille, joissa tämä syvä, korkea jumalainen elämä on ilmenneenä ja joissa vaikuttaa

tämä jumalainen viisaus erikoisella tavalla. Heille voidaan antaa nimi Kristus eli Voideltu, sillä he ovat kuin Jumalan voideltuja. Teosofisessa kirjallisuudessa voi tavata lauseen: »Jeesus Kristus ja muut Kristukset», ja sillä tarkoitetaan silloin kaikkia niitä henkilöitä, jotka samalla tavoin kuin Jeesus ovat erikoisessa suhteessa Jumalaan ja jotka ovat jumalaisen tahdon ja rakkauden täyttämiä. Tämä on pidettävä mielessä yleisenä sääntönä: Kristus on mystinen elämä, se on periaate, nimitys, joka voidaan antaa eri olennoille, eri ihmisille.

Mutta kun perehdymme syvemmin teosofiseen elämänymmärrykseen, niin huomaamme, ettei teosofisessa kirjallisuudessa käytetä nimitystä Kristus yksinomaan tässä yleisessä merkityksessä, vaan sitä käytetään myös puhuttaessa tietyistä henkilöistä. Teosofisessa kirjallisuudessa sanotaan – aivan niinkuin kirkkokin opettaa –, että Jeesus Natsarealainen oli Kristus ja että hän oli sitä sen tähden, että hänen kauttaan vaikutti Kristus, mutta ei ainoastaan Kristus yleisessä merkityksessä jumalaisena elämänä ja viisautena, vaan hänen kauttaan vaikutti eräs olento, korkeampi olento kuin Jeesus Natsarealainen, olento, joka kolmen vuoden aikana käytti Jeesus Natsarealaisen ruumista Palestiinassa, käytti sitä välikappaleenaan ja laski perustuksen kristinuskolle. Tätä olentoa – joka siis käytti Jeesus Nasarealaista mediuminaan – kutsutaan teosofisessa kirjallisuudessa myös Kristukseksi, Voidelluksi, Herraksi. Ja siinä lisätään vielä, että tämä olento oli, ei ainoastaan kristinuskon perustaja, se viisas olento, joka on kristinuskon keskushenkilö, vaan että hän on kaikkien uskontojen takana. Hän on se keskushenkilö, se jamalainen olento, se vapahtaja, joka on kaikkien uskontojen takana, mitä milloinkaan on ollut maailmassa. Teosofiassa sanotaan, että pitkän pitkinä aikoina on ihmiskunnan kehitystä aina valvonut eräs korkea mestari-olento. Koko tämän juurirodun, tämän ihmiskunnan henkistä kehitystä ohjaa ja sitä henkisesti

kasvattaa eräs korkea olento, joka on ikäänkuin henkinen ilmiö ihmiskunnassa. Tuota olentoa, joka siis valvoo ihmiskuntaa pitkän pitkinä aikoina, kutsutaan teosofisessa kirjallisuudessa Kristukseksi ja sanotaan, että Hän vaikutti Jeesus Natsarealaisen kautta, samoin kuin Hän on vaikuttanut monen muunkin uskonnon perustajan kautta. Hän vaikuttaa yleensä koko nykyisen ihmiskunnan henkisenä kasvattajana. Ennen Häntä vaikutti ihmiskunnan henkisenä kasvattajana eräs toinen korkea olento, mutta nyt Hän on se korkea opettaja, joka on kaikkien uskontojen takana ja joka sulkee syliinsä kaikki uskonnot, joka rakastaa samalla rakkaudella kaikkia ihmisiä, kuulukootpa he mihin uskontoon tahansa. Häntä kutsutaan yleisessä teosofisessa kirjallisuudessa Kristukseksi.

Mutta me voimme mennä vielä syvemmälle käyttäessämme Kristus-nimitystä, sillä tällä nimellä kutsutaan yhä korkeampia ja korkeampia olentoja. Teosofiassa sanotaan, että tällä planeetalla elää myös eräs merkillinen olento, jonka viisus on mittaamattoman syvä, jonka rakkaus on pohjaton ja jonka voima on voittamaton. Hän on se merkillisen korkea jumalainen olento, joka silloin, kun meidän ihmiskuntamme vielä vaelsi tällä pallolla tietämättömyydessä ja pimeydessä – tai niinkuin sanotaan kristillisessä kirjallisuudessa: synnissä ja pahuudessa –, joka silloin asuen muualla tässä aurinkokunnassa, toisella tähdellä, teki ihmeellisen ja jalon päätöksen: »Minä tahdon mennä auttamaan noita sieluja tuolla kaukaisella surun tähdellä. Minä tahdon mennä heitä auttamaan, opettamaan ja kasvattamaan. Kuka tahtoo tulla minun kanssani?» Ja tuolla toisella planeetalla, jonka ihmiskunta oli paljon korkeammalle kehittynyt ja edistynyt kuin tämän meidän planeettamme ihmiskunta oli, joka oli päässyt korkeampiin saavutuksiin kuin meidän ihmiskuntamme voi uneksiakaan, eli olentoja, äärettömän korkeita, viisaita, rakastavia olentoja, jotka heti vastasivat tälle Mestarien

Mestarille: »Me seuraamme sinua.» Ja he muodostivat pienen joukon uskollisia ystäviä ja auttajia ja tulivat läpi avaruuden ja asettuivat tälle meidän planeetallemme. He perustivat ns. Salaisen Valkoisen Veljeskunnan. Ja vaikka siihen Salaiseen Veljeskuntaan nyt kuuluu paljon tämän ihmiskunnan jäseniä, ja vaikka niistä alkuperäisistä jumalaisista auttajista useimmat ovat lähteneet täältä pois, kun heidän työnsä on päättynyt, niin tuo kaikista korkein, Hän jota Madame Blavatsky Salaisessa Opissaan kutsuu »Pyhäksi Banianpuuksi eli Hiljaiseksi, Äänettömäksi Vartijaksi», ihmiskunnan aamuhämärästä saakka, ihmiskunnan kehtoajasta saakka istuu ikuisen autuuden kynnyksellä aina siihen sakka, kunnes ihmiskunta on kauttaaltaan pelastunut. Silloin vasta Hänen kasvatustyönsä on päättynyt. Madame Blavatsky kutsuu Häntä myös »Suureksi Uhriksi». Hän on jättänyt ihmiskunnan välittömän ohjauksen korkeiden, merkillisten enkeliolentojen huostaan, olentojen, jotka elävät tämän maan päällä. Hän on tuo iankaikkisuuksien Suuri Uhri. Hänkin asuu tämän maan päällä ja valvoo ihmiskunnan kehitystä. Häntä kutsutaan myös Melkisedekiksi. Hän on se iankaikkinen uhri, joka on myös Kristus.

Mutta teosofiassa omistetaan nimi Kristus vielä merkillisemmälle olenolle, sille, josta puhutaan Johanneksen evankeliumissa, kun sanotaan: »Alussa oli sana, ja sana oli Jumalan tykönä, ja Jumala oli se sana.» Tämä »sana» on yhtä kuin Logos, ja tätä Logosta kutsutaan teosofiassa myös Kristukseksi. Kaikki, jotka ovat tutustuneet teosofiseen elämänymmärrykseen, tietävät, että Logos on meidän maailmamme, meidän aurinkokuntamme Jumala, sen Isä, Luoja ja Jumala. Kaiken takana, kaikkein syvimmällä on kyllä suuri Jumaluus, Absoluutti, jonka arvoitusta kukaan ei voi ratkaista, mutta samalla tavoin kuin meillä tässä näkyvässä elämässäkin on olentoja, joissa ilmenee tajuntaa eri asteissa, samoin on myös näkymättömässä maailmassa eri asteisia

olentoja, joissa ilmenee sielun tajuntaelämä eri mahtavuusasteissa. Logos, se mahtava iankaikkinen tajunta, joka samalla ilmenee tietyissä yksilöissä, joita myös kutsutaan Logoksiksi. Se on ihmeellinen olento, jonka herruutta meidän on mahdoton tietää ja johon meidän on mahdotonta perin juurin tunkeutua. Me tiedämme Hänestä vain sen, että meidän maailmamme alussa Hän oli. Hän on sen Luoja, se Sana, jonka kautta on kaikki tehty, mikä tehty on. Logos on koko meidän maailmamme takana. Hän on sen ylläpitäjä, sen Isä. Tästä Logoksesta olemme mekin monta kertaa puhuneet, se käsite on meille kaikille tuttu. Hän on lähempänä meitä kuin omat kätemme. Hän on meitä lähempänä, koska hän on meidän Jumalamme, kaikkien Jumala. Häntä kutsutaan myös Kristukseksi, sillä Hän on jumalainen elämä, joka täyttää tämän aurinkokunnan. Hän on tajunta meidän aurinkokunnassamme. Me olemme jokainen vain heikko osa Hänestä, heikko kuva Hänen tajunnastaan. Häneltä olemme saaneet järkemme, tunteemme ja tahtomme. Hän elää meissä. Hän on meidän Vapahtajamme. Tämä tajunta, tämä Sana, Logos, on varsinaisessa merkityksessä mystinen Kristus.

Meidän ei tarvitse kuitenkaan ajatella, että on olemassa ristiriitaa eri kristuskäsitteiden välillä, että on olemassa Kristus, joka on Logos, mutta on myös olemassa erityinen Melkisedek, jota kutsutaan Kristukseksi, tai se olento, joka pitkinä aikoina opetti ihmiskuntaa ja jota kutsutaan myös Kristukseksi, tai niitä monia korkeita olentoja, joita on kutsuttu Kristuksiksi. Siinä, että nimi Kristus annetaan monille, ei ole ristiriitaa sentähden, että kaikki ne olennot, korkeat, eri asteiset olennot, ihmiset, joissa mystinen Kristus on elävä, joissa jumalainen elämä on pulpahtanut esiin ja joissa jumalainen tajunta vaikuttaa, kaikki ne ovat lähtöisin yhdestä Jumalasta. Sentähden me voimme sanoa – niinkuin aina sanotaan teosofisessa kirjallisuudessa –, että ainoastaan mystinen Kristus on todellinen vapahtaja, sillä

jos me kiinnitämme katseemme johonkin olentoon, olkoon hän kuinka korkea tahansa, niin erehdymme. Me emme voi pitää kiinni käsityksestä 'Jeesus Natsarealainen, jossa Kristus vaikutti', ja sanoa, että Hän on meidän vapahtajamme. Emme liioin voi ajatella Melkisedekistä, korkeasta opettajasta, jota myös kutsutaan Kristukseksi: Hän on meidän vapahtajamme. Sillä jos me ajattelemme, että tuo tai tuo olento on yksin meidän vapahtajamme, niin me erehdymme. Me erehdymme, jos omistamme nimen »Kristus, Vapahtaja» jollekin tietylle henkilölle, joka on elänyt tietyssä aikana. Oikein on sanoa, että meidän vapahtajamme on mystinen Kristus, sillä ei ole muuta vapahtajaa kuin mystinen Kristus. Kaikki mestarit, kaikki ne olennot, jotka ovat meille puhuneet ja opettaneet Kristuksesta, kaikki he ovat aina näyttäneet ja sanoneet, että yksin mystinen Kristus voi meidän vapahtaa. Mystinen Kristus ei ole esiintynyt maan päällä, koska mystinen Kristus on aina maan päällä. Mystinen Kristus elää ihmiskunnassa, mystinen Kristus on koko luonnossa, mystinen Kristus on tajunta sanan syvimmissä merkityksessä, sillä mystinen Kristus on sama kuin Logos. Muslimit sanovat tänäkin päivänä, ettei ole muuta vapahtajaa kuin Allah, Jumala, sillä ei ole kuin yksi Jumala. He ovat oikeassa, sillä he puhuvat mystisestä Kristuksesta. Kaikki eripuraisuus ja ristiriita eri uskontojen ja kirkkojen välissä loppuu silloin, kun ihmisille selviää, että on kysymys vain nimistä, ei itse tosiasioista. Ihmiset käyttävät erilaisia nimiä ja riitelevät niistä, kun eivät tunne tosiasioita. Ja se on tosiasia, että meidän vapahtajamme on se Jumala, se Logos, joka asuu ihmisessä. Se on meidän ainoa vapahtajamme, mutta ilmetessään ihmiskunnassa tämä Vapahtaja, tämä Logos, tämä mystinen Kristus voi ilmetä eri ihmisissä eri tavoin, eri voimalla. Katsellessamme ihmisiä, eläin- tai kasvikuntana, emme saa niin selvää kuvaa Kristuksesta, kuin jos näemme jonkun Mestarin tai itse Melkisedekin, sillä heidät

nähdessämme selviää meille aivan suuressa mitassa, mikä on vapahtaja, mikä on Logos, mikä on se Jumalan poika, joka on ainoa ihmiskunnan pelastaja ja vapahtaja, ainoa Jumala, joka voi lunastaa ihmiskunnan.

Ja kun käymme tarkemmin tutkimaan tätä mystistä Kristusta, kun yritämme syventyä tämän ihmiskunnan vapahtajan sielunelämään ja voimaan, silloin meille selviää, kuinka me kaikki ihmiset olemme yhtä, kuinka me kaikki lopulta joudumme samaan päämäärään. Vaikka me harhailemme eri suunnille, vaikka me kuljemme kauaksi toisistamme, vaikka me kutsumme itseämme ja toisiamme eri nimillä, muhamettilaisiksi, kristityiksi, buddhalaisiksi jne., niin kuitenkin me kaikki kuljemme erikseen yhden ja saman vapahtajan luo. Ja jos kutsumme tätä vapahtajaa nimellä Kristus, silloin on luonnollista, että sanomme: »Kaikki tulevat lopulta Kristuksen luo; jokainen ihminen, jonka sielu on levoton, joka kulkee harhailen maailmassa, joka elää tuskia kärsien, löytää lopuksi rauhan Kristuksessa.» Tämä on oikein sanottu, sillä on olemassa vain yksi vapahtaja, se Jumala ihmisessä, jota kutsutaan Kristukseksi. Tämä kristuselämä on todella niin kaikkialla maailmassa, on niin läpitunkenut ihmiskunnan, että voidaan todella sanoa, niin kuin kristinuskossa on aina sanottu, kun puhutaan mystisestä Kristuksesta: »Hän on kuollut meidän syntiemme tähden, ja Hänen verensä lunastaa meidän kaikesta synnistä. Hän on kuolemallaan ja verellään vienyt meidät Jumalan luo.» Todella voidaan sanoa, niin kuin tässä mystisessä lauseessa on sanottu, sillä Hänen elämänsä, Hänen tajuntansa, Hänen minuutensa on meissä. Kristuksen veri puhdistaa meidät synnistä siinä merkityksessä, että Kristuksen elämä, Logos-tajunnan elämä on se, joka todella on vuodatettu kaikkien elävien olentojen hyväksi, koko luonnon ja ihmiskunnan hyväksi. Se tajunta tekee yhtä mittaa työtä meidän hyväksemme, niin että kun me

otamme vastaan tämän jumalaisen elämän, tämän Kristuksen veren, joka virtaa kaikille, silloin se elämä, se tajunta, Jumalan oma voima ja elämä, Jumalan tajunta, Kristus, nostaa ihmisen ja puhdistaa hänet kaikesta synnistä. Sillä se elämä tekee kaikki hyväksi ja kaikki lunastaa. Tästä mysteeristä, tästä mystisestä elämästä, joka ihmisen täyttää, puhuu tämä vanha vertauskuva, joka on kotoisin ja vahoilta ajoilta. Ihmiskunta ei ole kuitenkaan vielä ymmärtänyt tätä vertauskuvaa oikein, ja se johtuu siitä, että tämä vertaus esitettiin jo silloin, kun ihmiskunta vielä vaelsi lapsenkengissä ja sitä opetettiin kunnioittamaan ja palvelemaan korkeita olentoja. Sentähden se ei ole käsittänyt tätä vertauskuvaa oikein, vaan on kadottanut siitä kaiken todellisen hengen tulkitessaan tämän vanhan mysteeripuheen siten, että se tarkoittaa voin jotakin tiettyä historiallista henkilöä, jonka veri on vuotanut tiettyinä aikana. Tässä ovat ihmiset erehtyneet, sillä se veri ei vuoda vain määrättyinä hetkenä, vaan se vuotaa aina. Se on se karitsa, joka on tapettu maailman alusta asti, se on se Logos, se Jumalan karitsa, Jumalan Poika, joka luomisen alussa antoi itsensä, että Hän omalla tajunnallaan nostaisi meidät Jumalan luo. Hänen uhrinsa on suuri. Meidän Logoksemme, meidän Jumalamme uhri on kaikista suurin. Sen Hän on tehnyt aikojen aamusta aikojen loppuun saakka. Hänen verensä vuotaa aina. Hänen verensä vuotaa suruna ja tuskana ihmiselle siihen saakka, kunnes hän ottaa vastaan Kristuksen veren puhdistavana voimana, ottaa Hänen elämänsä itseensä, yhtyy Hänen tajuntaansa ja antaa sen puhdistaa itseään. Ja silloin se ihminen tuntee ja sanoo, että Jumala, Logos, joka on tapettu, ristiinnaulittu kaikissa ihmisissä, se Jumala on noussut ylös, ja silloin sen ihmisen suru ja tuska on muuttunut ylösnousemuksen riemuksi ja autuuden juhlaaksi.

Jos me tarkastelemme Logoksen, mystisen Kristuksen vaikutusta ihmiskunnassa, näemme selvästi erilaisia virtauksia.

Me näemme, että se vaikuttaa eri tavoin ihmisen älyyn, tunteeseen, tahtoon ja toimintaan, kun ihminen ottaa sen vastaan. Mystinen Kristus on maailman vapahtaja, Logon on se maailman valo, joka kaikkia valaisee ja muuttaa älyn viisaudeksi. Evankeliumissa sanotaan: »Vaeltakaa niin kauan, kuin teillä on valo!» – niin kauan kuin ihminen elää maan päällä, hänellä on tilaisuus ottaa vastaan jumalainen valo järjessään. 'Se on valkeus, joka valaisee koko maailmaa; se valo on ihmisen poika, joka tuli ihmisiä koroittamaan, nostamaan.' Ihmisen poika etsii sitä ihmistä, joka voi nostaa sen kunniasijalleen. Kun ihminen nostaa kunniasijalle itsessään ihmisen pojan, silloin hän lähestyy Kristusta järjessään, silloin hän lähestyy Jumalaa, Logosta, sitä valoa, joka valaisee ihmisen järjen. Me emme voi löytää totuutta ulkopuolelta itseämme, vaan tämän korkean totuuden, ihmisen pojan, jonka voimme älyssämme löytää, sen me löydämme Kristuksen avulla, sen me löydämme Kristuksessa. Kun siis nostamme ihmisen pojan itsessämme kunniasijalle, niin se on kuin palava kynttilä meissä, ja silloin Jumalan poika tulee meidän vapahtajaksemme, Jumalan poika ottaa syntimme, ja meidän pieni kynttilämme muuttuu auringon valoksi, joka valaisee koko meidän elämämme. Sellainen on mystisen Kristuksen vaikutus meidän älyymme.

Mutta mystinen Kristus vaikuttaa myös meidän tunteisiimme. Älkäämme kieltäkö Jumalaa tunteissamme! Jumala on rakkaus. Rakkaus on Jumala, rakkaus on Kristus, niin kuin evankeliumeissakin sanotaan: 'Niin rakasti Jumala maailmaa, että hän antoi ainosyntyisen poikansa, ja ken uskoo Häneen, hän pelastuu'. Jumalainen elämä on rakkautta, niin että me emme pääse mihinkään tunteessamme ja sydämässämme, ennen kuin me omassatunnossamme ja tahdossamme otamme vastaan sen rakkauden, joka on Jumala. Me emme pääse kiinni ikuisesta rakkaudesta, me emme osaa

rakastaa niin, että voisimme sanoa: 'Meidän rakkautemme on puhdas, epäitsekäs, jumalainen', – me emme voi niin rakastaa, elleimme ota omassatunnossamme ja tahdossamme vastaan Jumalan rakkautta. Mutta jos otamme vastaan Mystisen Kristuksen elämän, joka on itse rakkaus, jos otamme sen omaantuntoomme, niin silloin me osaamme rakastaa. Rakkaus täyttää meidän. Rakkaus täyttää meidän tahtomme, sillä rakkaus ei ole tunnetta, vaan rakkaus on voimaa, rakkaus on tahtoa, rakkaus asuu omassatunnossa, ja se, joka puhuu omassatunnossamme, on Kristus, Vapahtaja. Kun otamme vastaan Vapahtajan, kun otamme vastaan Jumalan rakkauden omassatunnossamme ja tahdossamme, silloin me todella tulemme osallisiksi ikuisesta elämästä. Me näemme, kuinka sydämemme kirkastuu, kuinka meissä nousee iankaikkinen sammumaton valo. Kun me otamme vastaan jumalaisen elämän rakkauden, Vapahtajan, Logoksen, silloin meissä todella toteutuu hengen valta aineen yli, sillä Kristuksella on kaikki voima kaikkien yli, niinkuin evankeliumeissakin sanotaan: 'Kristuksella on kaikki valta maassa ja taivaissa'. Pahat hengetkin tottelevat Häntä; kaikki pahat henget pyytävät Hänen edessään armoa. Niin kuin on sanottu evankeliumeissa, niin todella tapahtuu. Kun ihminen ottaa vastaan Kristuksen voiman, Logoksen jumalaisen voiman, hänen tahtonsa tulee niin salaperäiseksi, että se tahto sellaisenaan puhdistaa, parantaa ja nostaa. Jos ihmisen tahto on täyttynyt Kristuksen jumalaisella voimalla, silloin ei tarvitse muuta, kuin että hän tahtoo toisen ihmisen olevan terve, ja tuo toinen ihminen heti paranee. Ei tarvita muuta, kuin että hän ei tällä tahdon alalla tee enää syntiä, niin tuo toinen puhdistuu. Tässä on kosketeltu kristuselämän syvintä mystiikkaa, mutta meidän tulee muistaa, ettei ole suinkaan tuulesta temmattua, kun on sanottu: 'Jos Kristus-ihminen saa myrkkyä, niin se ei häneen mitään vaikuta; jos hän tahtoo kulkea veden pinnalla, niin hän voi siten kulkea;

jos hän tahtoo taivasiin nousta, niin hän nousee taivasiin; jos hän tahtoo nälkäisiä ruokkia, niin hän voi heitä ruokkia; jos hän tahtoo kuolleita herättää, niin hän herättää niitä. Jumalalle ei mikään ole mahdotonta.' Näin on sanottu, eikä tämä ole turhaa puhetta. Vaikka me olemme vielä kaukana tällaisesta Kristuksen kirkkaudesta ja Hänen voimansa täydellisyydestä, niin kuitenkin me tiedämme niin paljon, ja jokainen sen tuntee omassatunnossaan, että tämä on totta. Me emme vielä ole niin suuressa mitassa ottaneet vastaan Kristuksen elämää, voimaa ja rauhaa, että me hallitsisimme kaikkea pahaa, että kaikki paha ja kärsimys olisi meidän nöyrä palvelijamme, niin että kun me sanoisimme: 'Poistu!', niin se poistuisi, että koko aineellisuus olisi niin tottelevainen meille, että kun me sanoisimme: 'Tee niin ja niin!', niin se tekisi niin. Mutta kaikki pyhät kirjat ovat tällaisen tulevaisuuden ihmiselle luvanneet. Ne ovat luvanneet ihmiselle, että jos hän uskoo pelastukseen ja lähtee kulkemaan Jumalan teitä, jos hän ottaa vastaan ja omaksuu mystisen Kristuksen hengen, niin hän on tuleva Jumalan pojaksi, jonka hallussa on hänen Isänsä perintö, niin että hän saa käyttää Isänsä viisautta ja rakkautta, ja tehdä vielä suurempia tekoja, kuin mitä Jeesus Kristus teki.